Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

z dnia 26 stycznia 2017 r.*

Odwołanie — Dumping — Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 501/2013 — Przywóz rowerów wysyłanych z Indonezji, Malezji, Sri Lanki i Tunezji — Rozszerzenie na ten przywóz ostatecznego cła antydumpingowego wprowadzonego na przywóz rowerów pochodzących z Chin — Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009 — Artykuł 13 — Obejście — Artykuł 18 — Brak współpracy — Dowód — Zbiór zgodnych poszlak

W sprawach połączonych C-247/15 P, C-253/15 P i C-259/15 P

mających za przedmiot trzy odwołania w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione odpowiednio w dniach 27 maja, 29 maja i 1 czerwca 2015 r.,

Maxcom Ltd, z siedzibą w Płowdiwie (Bułgaria), reprezentowana przez L. Ruessmanna, avocat, oraz J. Becka, solicitor,

wnosząca odwołanie,

w której pozostałymi uczestnikami postępowania są:

Chin Haur Indonesia PT, z siedzibą w Tangerang (Indonezja), reprezentowana przez T. Müllera-Ibolda, Rechtsanwalt, oraz F.C. Laprévote, avocat,

strona skarżąca w pierwszej instancji,

Rada Unii Europejskiej, reprezentowana początkowo przez S. Boelaert, a następnie przez H. Marcos Fraile oraz B. Driessena, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez R. Bierwagena oraz C. Hippa, Rechtsanwälte,

strona pozwana w pierwszej instancji,

Komisja Europejska, reprezentowana przez J.F. Brakelanda oraz M. Françę, działających w charakterze pełnomocników,

interwenient w pierwszej instancji (C-247/15 P),

oraz

Komisja Europejska, reprezentowana przez J.F. Brakelanda oraz M. Françę, działających w charakterze pełnomocników,

wnosząca odwołanie,

* Język postępowania: angielski.

w której pozostałymi uczestnikami postępowania są:

Chin Haur Indonesia, PT, z siedzibą w Tangerang, reprezentowana przez T. Müllera-Ibolda, Rechtsanwalt, oraz F.C. Laprévote, avocat,

strona skarżąca w pierwszej instancji,

Rada Unii Europejskiej, reprezentowana początkowo przez S. Boelaert, a następnie przez H. Marcos Fraile oraz B. Driessena, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez R. Bierwagena oraz C. Hippa, Rechtsanwälte,

strona pozwana w pierwszej instancji,

Maxcom Ltd, z siedzibą w Płowdiwie, reprezentowana przez L. Ruessmanna, avocat, oraz J. Becka, solicitor,

interwenient w pierwszej instancji (C-253/15 P),

oraz

Rada Unii Europejskiej, reprezentowana początkowo przez S. Boelaert, a następnie przez H. Marcos Fraile oraz B. Driessena, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez R. Bierwagena oraz C. Hippa, Rechtsanwälte,

wnosząca odwołanie,

w której pozostałymi uczestnikami postępowania są:

Chin Haur Indonesia, PT, z siedzibą w Tangerang, reprezentowana przez T. Müllera-Ibolda, Rechtsanwalt, oraz F.C. Laprévote, avocat,

strona skarżąca w pierwszej instancji,

Komisja Europejska, reprezentowana przez J.F. Brakelanda oraz M. Françę, działających w charakterze pełnomocników,

interwenient w pierwszej instancji,

Maxcom Ltd, z siedzibą w Płowdiwie, reprezentowana przez L. Ruessmanna, avocat, oraz J. Becka, solicitor,

interwenient w pierwszej instancji (C-259/15 P),

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: T. von Danwitz, prezes izby, E. Juhász, C. Vajda, K. Jürimäe (sprawozdawca) i C. Lycourgos, sędziowie,

rzecznik generalny: P. Mengozzi,

sekretarz: V. Giacobbo-Peyronnel, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 2 czerwca 2016 r.,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 22 września 2016 r.,

wydaje niniejszy

Wyrok

1 W swych odwołaniach Maxcom Ltd, Rada Unii Europejskiej i Komisja Europejska wnoszą o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 19 marca 2015 r., Chin Haur Indonesia/Rada (T-412/13, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem", EU:T:2015:163), w którym stwierdził on nieważność art. 1 ust. 1 i 3 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 501/2013 z dnia 29 maja 2013 r. rozszerzającego ostateczne cło antydumpingowe, nałożone rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 990/2011 na przywóz rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, na przywóz rowerów wysyłanych z Indonezji, z Malezji, ze Sri Lanki i z Tunezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Indonezji, z Malezji, ze Sri Lanki i z Tunezji (Dz.U. 2013, L 153, s. 1, zwanego dalej „spornym rozporządzeniem") w zakresie, w jakim dotyczy Chin Haur Indonesia, PT (zwanej dalej „China Haur").

Ramy prawne

2 Przepisy regulujące przyjmowanie środków antydumpingowych przez Unię Europejską obowiązujące w czasie zaistnienia okoliczności sporów znajdowały się w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009, L 343, s. 51; sprostowanie Dz.U. 2010, L 7, s. 22), zmienionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1168/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. (Dz.U. 2012, L 344, s. 1), (zwanym dalej „rozporządzeniem podstawowym").

3 Artykuł 13 tego rozporządzenia, zatytułowany „Obejście środków", miał następujące brzmienie:

„1. Cła antydumpingowe nałożone na podstawie niniejszego rozporządzenia można rozszerzyć tak, aby objęły przywóz z państw trzecich, których dotyczy środek produktów podobnych, zarówno nieznacznie zmodyfikowanych, jak też niemodyfikowanych, lub nieznacznie zmodyfikowanych produktów podobnych, lub też ich części, w przypadku gdy obowiązujące środki są obchodzone. Cła antydumpingowe nieprzekraczające pozostałych ceł antydumpingowych nałożonych stosownie do art. 9 ust. 5 można rozszerzyć tak, aby objęły przywożone towary od przedsiębiorców korzystających z ceł indywidualnych w krajach, których dotyczy środek, w przypadku gdy obowiązujące środki są obchodzone. Obejście ceł określa się jako zmianę struktury handlu między państwami trzecimi a Wspólnotą lub między poszczególnymi przedsiębiorcami w kraju, którego dotyczy środek, a Wspólnotą, wynikającą z praktyki, procesu lub prac niemających racjonalnych przyczyn ani ekonomicznego uzasadnienia poza nałożonym cłem, przy czym istnieją dowody szkody lub osłabienia skutków naprawczych cła w odniesieniu do cen lub ilości podobnych produktów, jak również dowody na istnienie dumpingu w odniesieniu do normalnych wartości uprzednio ustalonych dla tych produktów, jeśli jest to konieczne stosownie do przepisów art. 2.

Praktyka, proces lub prace, o których mowa w akapicie pierwszym, polegają między innymi na nieznacznej modyfikacji przedmiotowego towaru, tak aby podlegał on zakwalifikowaniu pod takie regulacje celne, które zazwyczaj nie są objęte środkami, pod warunkiem że zmiana taka nie zmienia istotnej charakterystyki tego towaru; wysyłce towaru objętego środkiem za pośrednictwem państw trzecich; reorganizowaniu przez eksporterów lub producentów ich struktury lub kanałów sprzedaży w kraju objętym środkiem, aby ostatecznie wyeksportować własne towary do Wspólnoty za pośrednictwem producentów korzystających z indywidualnej stawki celnej niższej od stawki mającej zastosowanie dla towarów tych wytwórców, oraz w okolicznościach wskazanych w ust. 2 montażu części poprzez ich składanie we Wspólnocie lub kraju trzecim.

2. Działalność montażową prowadzoną we Wspólnocie lub w państwie trzecim uznaje się za mającą na celu obejście obowiązujących środków, jeżeli:

a) rozpoczęła się lub przybrała znacznie na sile po [wszczęciu dochodzenia] lub tuż przed wszczęciem postępowania [dochodzenia] antydumpingowego, części zaś pochodzą z kraju objętego środkami; oraz

b) części stanowią 60% lub więcej łącznej wartości części zmontowanego produktu, przy czym w żadnym wypadku za obejście środków nie zostanie uznana sytuacja, w której wartość dodana do przywiezionych części w trakcie montażu lub wykończenia przekracza 25% kosztów produkcji; oraz

c) efekty ochronne cła są osłabione w odniesieniu do cen lub ilości zmontowanych produktów podobnych i istnieją dowody na istnienie dumpingu w stosunku do wartości normalnych uprzednio ustalonych dla produktów podobnych lub zbliżonych.

3. Postępowania na mocy niniejszego artykułu wszczyna się z inicjatywy Komisji, na wniosek państwa członkowskiego lub każdej zainteresowanej strony w przypadkach, gdy wniosek zawiera wystarczające dowody dotyczące czynników wymienionych w ust. 1. Wszczęcie następuje po zasięgnięciu opinii Komitetu Doradczego w drodze rozporządzenia Komisji, które może także nakazać organom celnym odprawienie przywozu z zastrzeżeniem rejestracji zgodnie z art. 14 ust. 5 lub żądania gwarancji. Postępowania prowadzone są przez Komisję, której mogą towarzyszyć organy celne, i są kończone w ciągu dziewięciu miesięcy. W przypadku gdy ostatecznie ustalone fakty uzasadnią rozszerzanie środków, rozszerzenia tego dokonuje Rada na wniosek Komisji, po zasięgnięciu opinii Komitetu Doradczego. Rada przyjmuje wniosek, chyba że w terminie miesiąca od jego złożenia zostanie on odrzucony zwykłą większością głosów przez Komisję. Rozszerzenie skutkuje począwszy od daty nałożenia obowiązku rejestracji na podstawie art. 14 ust. 5 lub żądania gwarancji. Odpowiednie przepisy proceduralne niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do wszczynania i prowadzenia postępowań mają zastosowanie na podstawie niniejszego artykułu.

4. Przywożone towary nie podlegają rejestracji na podstawie art. 14 ust. 5 ani środkom, w przypadku gdy handel nimi prowadzą przedsiębiorstwa korzystające ze zwolnień. Wnioski o przyznanie zwolnienia wraz ze stosownymi dowodami przedstawia się w terminach wskazanych we wszczynającym dochodzenie rozporządzeniu Komisji. W przypadku gdy praktyka, proces lub prace skutkujące obejściem wykonywane są poza Wspólnotą, zwolnienie może zostać przyznane producentom przedmiotowego towaru, którzy wykażą, że nie są związani z żadnym z producentów objętych środkiem oraz że uznano, iż nie biorą udziału w praktyce obejścia środków, stosownie do definicji w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu. W przypadku gdy praktyka, proces lub prace skutkujące omijaniem wykonywane są wewnątrz Wspólnoty, zwolnienie może zostać przyznane importerom, którzy wykażą, że nie są w żaden sposób związani z producentami objętymi środkami.

Zwolnienia te przyznawane są w drodze decyzji Komisji po zasięgnięciu opinii Komitetu Doradczego albo decyzji Rady nakładającej środki i pozostają w mocy w okresie i na warunkach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.

[…]”.

4 Artykuł 18 tego rozporządzenia przewidywał:

„1. Jeżeli zainteresowana strona odmawia dostępu lub w inny sposób nie zapewnia niezbędnych informacji w terminach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu albo znacznie utrudnia postępowanie, ustalenia tymczasowe lub ostateczne, pozytywne bądź negatywne, mogą zostać dokonane w oparciu o fakty dostępne.

[…]

6. Jeżeli zainteresowana strona nie współpracuje lub współpracuje jedynie częściowo, tak że odpowiednie informacje pozostają nieujawnione, wynik może być mniej korzystny dla tej strony niż ten, który miałby miejsce w przypadku pełnej współpracy".

Okoliczności powstania sporu i sporne rozporządzenie

5 Okoliczności powstania sporu są przedstawione w pkt 1–28 zaskarżonego wyroku. Dla celów niniejszego postępowania można je streścić następująco:

6 W dniu 14 sierpnia 2012 r. Komisja otrzymała złożony przez Europejskie Stowarzyszenie Producentów Rowerów (EBMA) w imieniu trzech unijnych producentów rowerów wniosek o zbadanie możliwego obchodzenia w drodze przywozu rowerów pochodzących z Indonezji, Malezji, ze Sri Lanki i z Tunezji, środków antydumpingowych nałożonych rozporządzeniem wykonawczym Rady (UE) nr 990/2011 z dnia 3 października 2011 r. nakładającym ostateczne cło antydumpingowe na przywóz rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej w następstwie przeglądu wygaśnięcia na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 (Dz.U. 2011, L 261, s. 2).

7 W dniu 25 września 2012 r. Komisja przyjęła rozporządzenie (UE) nr 875/2012 wszczynające dochodzenie dotyczące możliwego obchodzenia środków antydumpingowych, wprowadzonych rozporządzeniem wykonawczym nr 990/2011 przez przywóz rowerów wysyłanych z Indonezji, Malezji, Sri Lanki i Tunezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Indonezji, Malezji, Sri Lanki i Tunezji, oraz poddające ten przywóz rejestracji (Dz.U. 2012, L 258, s. 21).

8 W dniu 26 września 2012 r. Komisja poinformowała Chin Haur, będącą spółką z siedzibą w Indonezji, dokonującą wywozu rowerów do Unii o wszczęciu tego dochodzenia i przekazała jej formularz dotyczący zwolnienia na podstawie art. 13 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Chin Haur została poproszona o wypełnienie i odesłanie tego formularza do dnia 2 listopada 2012 r. Przedłożyła ona odpowiedź Komisji w dniu 5 listopada 2012 r. W odpowiedzi na wnioski sformułowane przez tę instytucję, Chin Haur przekazała dodatkowe dokumenty uzupełniające tę odpowiedź w dniach 3 i 4 grudnia 2012 r.

9 W dniu 6 i 7 grudnia 2012 r. Komisja przeprowadziła wizyty weryfikacyjne w pomieszczeniach Chin Haur. W ramach tych wizyt spółka ta przekazała Komisji skorygowaną odpowiedź na formularz dotyczący zwolnienia.

10 W dniu 28 stycznia 2013 r. Komisja poinformowała Chin Haur o swym zamiarze zastosowania wobec niej art. 18 rozporządzenia podstawowego. Chin Haur przedstawiła uwagi w tym zakresie w dniu 4 lutego 2013 r.

11 W dniu 21 marca 2013 r. Komisja przekazała Chin Haur oraz władzom indonezyjskim i chińskim dokument zawierający ogólne ustalenia przedstawiający jej wnioski dotyczące przeładunku i montażu i zapowiadający jej propozycję rozszerzenia środków antydumpingowych wprowadzonych w odniesieniu do przywozu rowerów pochodzących z Chin na przywóz z Indonezji. W tym piśmie instytucja ta oddaliła również wniosek Chin Haur o przyznanie zwolnienia, w szczególności z uwagi na niewiarygodność przedstawionych przez nią informacji.

12 W dniu 29 maja 2013 r. Rada przyjęła sporne rozporządzenie.

13 W motywach 28–33 tego rozporządzenia Rada wskazała w istocie w odniesieniu do zakresu współpracy indonezyjskich przedsiębiorstw, że wśród czterech indonezyjskich przedsiębiorstw, które złożyły wniosek o zwolnienie na podstawie art. 13 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, wyłącznie trzy zostały uznane za współpracujące, a ustalenia w zakresie czwartego przedsiębiorstwa oparto zatem na dostępnych faktach, zgodnie z art. 18 rozporządzenia podstawowego.

14 W motywie 58 tegoż rozporządzenia Rada uznała, że doszło do zmiany struktury handlu pomiędzy Indonezją a Unią w rozumieniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

15 W motywach 59–67 spornego rozporządzenia Rada przeanalizowała charakter stosowanych praktyk zmierzających do obchodzenia środków będących źródłem tej zmiany struktury handlu między tym państwem trzecim a Unią.

16 W odniesieniu do przeładunku motywy 61, 62 i 64 tego rozporządzenia stanowią:

„(61) W przypadku trzech spośród czterech początkowo współpracujących przedsiębiorstw dochodzenie nie wykazało przeprowadzania przeładunku.

(62) W przypadku czwartego przedsiębiorstwa za uzasadnione uznano zastosowanie art. 18 rozporządzenia podstawowego, jak stwierdzono powyżej w motywach 29–33. Dochodzenie wykazało, że przedsiębiorstwo to nie posiadało wystarczającego wyposażenia, które uzasadniałoby wielkość jego wywozu do Unii w [okresie sprawozdawczym]. […] wobec braku wszelkiego innego uzasadnienia – można wyciągnąć wniosek, że było ono zaangażowane w praktyki związane z obchodzeniem środków poprzez przeładunek.

[…]

(64) W związku z tym w świetle stwierdzonej w motywie 58 powyżej zmiany struktury handlu między Indonezją i Unią w rozumieniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, a także biorąc pod uwagę ustalenia dotyczące jednego przedsiębiorstwa indonezyjskiego, jak stwierdzono w motywie 61 powyżej, oraz fakt, że nie wszyscy indonezyjscy producenci/eksporterzy zgłosili się i współpracowali, istnienie przeładunku produktów pochodzenia chińskiego w Indonezji zostało potwierdzone”.

17 W motywach 65–67 spornego rozporządzenia Rada wskazała, że istnienie działalności montażowej w rozumieniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego nie zostało stwierdzone.

18 W motywach 92, 96 i 102 tegoż rozporządzenia Rada stwierdziła, po pierwsze, brak racjonalnych przyczyn lub ekonomicznego uzasadnienia innych niż zamiar uniknięcia obowiązujących środków antydumpingowych, po drugie, eliminowanie korekcyjnego skutku tych środków oraz, po trzecie, istnienie dumpingu w stosunku do wartości normalnej ustalonej poprzednio.

19 W tej sytuacji Rada uznała w motywie 115 spornego rozporządzenia, że doszło do obchodzenia w rozumieniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego poprzez przeładunek w Indonezji.

20 Zgodnie z art. 1 ust. 1 spornego rozporządzenia ostateczne cło antydumpingowe w wysokości 48,5%, nałożone w art. 1 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego nr 990/2011 zostało rozszerzone na przywóz rowerów wysyłanych z Indonezji, niezależnie od tego, czy zostały zgłoszone jako pochodzące z tego kraju. Artykuł 1 ust. 3 tegoż rozporządzenia przewiduje pobranie rozszerzonego cła od tych przywozów zarejestrowanych zgodnie z rozporządzeniem nr 875/2012.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

21 W dniu 9 sierpnia 2013 r. Chin Haur wniosła skargę do sekretariatu Sądu zmierzającą do stwierdzenia nieważności art. 1 ust. 1 i 3 spornego rozporządzenia w zakresie, w jakim przepisy te jej dotyczą.

22 W piśmie, które wpłynęło do sekretariatu Sądu w dniu 17 października 2013 r., Komisja wniosła o dopuszczenie jej do udziału w postępowaniu w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady. Postanowieniem z dnia 11 listopada 2013 r. prezes siódmej izby Sądu uwzględnił wniosek Komisji o dopuszczenie jej do sprawy w charakterze interwenienta.

23 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 19 marca 2014 r. Maxcom złożył wniosek o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady. Postanowieniem siódmej izby Sądu z dnia 16 lipca 2014 r. wniosek ten został uwzględniony.

24 Na poparcie swojej skargi o stwierdzenie nieważności Chin Haur podniosła trzy zarzuty. Zarzut pierwszy oparty był na naruszeniu art. 13 ust. 1 i art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. W części pierwszej tego zarzutu Chin Haur podważała twierdzenie Rady, że nastąpiła zmiana struktury handlu. W części drugiej tego zarzutu Chin Haur podważała twierdzenie Rady, w szczególności z motywu 62 spornego rozporządzenia, dotyczące dokonywania przeładunku. Zarzut drugi oparty był na naruszeniu art. 18 rozporządzenia podstawowego, zasady proporcjonalności, a także obowiązku uzasadnienia i dotyczył on ustaleń Rady dotyczących braku współpracy ze strony Chin Haur. Zarzut trzeci był oparty na naruszeniu art. 13 ust. 1 tego rozporządzenia i zasady równego traktowania. Kwestionował on ustalenia Rady dotyczące występowania dumpingu.

25 Rada ze swej strony kwestionuje dopuszczalność całej skargi o stwierdzenie nieważności.

26 W zaskarżonym wyroku Sąd odrzucił argumenty Rady dotyczące dopuszczalności skargi. Co do istoty oddalił on, jako bezzasadne, pierwszą część zarzutu pierwszego oraz zarzuty drugi i trzeci, podniesione przez Chin Haur na poparcie jej skargi.

27 Sąd uwzględnił natomiast drugą część pierwszego zarzutu. Na jej poparcie Chin Haur powołała trzy argumenty. W odniesieniu do pierwszego z nich, dotyczącego błędu w ocenie, którym dotknięty jest motyw 62 spornego rozporządzenia, Sąd w pierwszej kolejności w pkt 81–94 zaskarżonego wyroku dokonał analizy informacji przedstawionych przez Chin Haur w toku dochodzenia. Sąd doszedł do wniosku, że elementy te nie umożliwiały wykazania, iż przedsiębiorstwo to rzeczywiście było indonezyjskim eksporterem rowerów ani iż spełniało ono kryteria przewidziane w art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.

28 W drugiej kolejności w pkt 95–103 tego wyroku Sąd zbadał informacje, którymi dysponowała Rada w celu stwierdzenia występowania przeładunku. Orzekł on w pkt 95 i 104 wskazanego wyroku, że na podstawie tych informacji instytucja ta nie dysponowała dostatecznymi wskazówkami, aby w uzasadniony sposób uznać w motywie 62 spornego rozporządzenia, że Chin Haur nie posiadała wystarczającego wyposażenia, które uzasadniałoby wielkość jej wywozu do Unii i w związku z tym dokonywała ona przeładunku. W tym względzie w pkt 103 tego wyroku orzekł on, że jakkolwiek Chin Haur nie wykazała, iż była rzeczywiście indonezyjskim producentem rowerów ani iż spełniała kryteria przewidziane w art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, nie może z tego wynikać, że dokonywała ona przeładunku.

29 W trzeciej kolejności w pkt 105 zaskarżonego wyroku Sąd uznał, że nie można było co prawda wykluczyć, iż w ramach ogółu praktyk, procesów lub prac niemających racjonalnych przyczyn ani ekonomicznego uzasadnienia, poza nałożonym pierwotnym cłem w rozumieniu art. 13 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia podstawowego, Chin Haur dokonywała przeładunku. Niemniej jednak zdaniem Sądu okoliczność, że nie wykazała ona, iż była rzeczywiście indonezyjskim producentem rowerów, ani że spełniała kryteria przewidziane w art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, pozwalał Radzie na automatyczne przyjęcie wniosku o dokonywaniu przeładunku przez Chin Haur, ponieważ taka możliwość nie wynika w żaden sposób z rozporządzenia podstawowego ani z orzecznictwa.

30 Sąd stwierdził zatem, że należy uwzględnić część drugą zarzutu pierwszego bez konieczności rozpoznania pozostałych argumentów podniesionych przez Chin Haur.

31 W konsekwencji Sąd stwierdził nieważność art. 1 ust. 1 i 3 spornego rozporządzenia w zakresie, w jakim dotyczy on Chin Haur.

Żądania stron i postępowanie przed Trybunałem

32 W swym odwołaniu w sprawie C-247/15 P Maxcom wnosi do Trybunału o:

— uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie drugiej części pierwszego zarzutu;

— oddalenie w całości pierwszego zarzutu podniesionego przez Chin Haur przed Sądem, oraz

— obciążenie Chin Haur kosztami postępowania poniesionymi przez Maxcom w ramach postępowania odwoławczego i jego interwencji przed Sądem.

33 W swym odwołaniu w sprawie C-253/15 P Komisja wnosi do Trybunału o:

— uchylenie zaskarżonego wyroku, oddalenie skargi w pierwszej instancji i obciążenie Chin Haur kosztami postępowania, oraz

— tytułem żądania ewentualnego – przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

34 W odwołaniu w sprawie C-259/15 P Rada wnosi do Trybunału o:

— uchylenie zaskarżonego wyroku, oddalenie skargi w pierwszej instancji i obciążenie Chin Haur kosztami poniesionymi przez Radę w pierwszej instancji i w postępowaniu odwoławczym, oraz

— tytułem żądania ewentualnego – przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

35 W odpowiedzi na odwołanie, złożonej w sprawach połączonych C-247/15 P, C-253/15 P i C-259/15 P Chin Haur wnosi do Trybunału o:

— oddalenie w całości odwołań od zaskarżonego wyroku;

— tytułem żądania ewentualnego – stwierdzenie częściowej nieważności art. 1 ust. 1 i 3 spornego rozporządzenia w zakresie, w jakim przepisy te rozszerzają cło antydumpingowe nałożone na przywóz rowerów pochodzących z Chin na Chin Haur i odrzucają jej wniosek o przyznanie zwolnienia;

— obciążenie Maxcomu, Rady i Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez Chin Haur w pierwszej instancji i w postępowaniu odwoławczym, oraz

— podjęcie wszelkich innych środków, które Trybunał uzna za właściwe.

36 Postanowieniem prezesa Trybunału z dnia 4 sierpnia 2015 r. sprawy C-247/15 P, C-253/15 P i C-259/15 P zostały połączone do łącznego rozpoznania w ramach pisemnego i ustnego etapu postępowania i w celu wydania wyroku.

W przedmiocie odwołań

37 Wszystkie zarzuty podniesione przez Maxcom, Radę i Komisję na poparcie wniesionych przez nie odwołań mają na celu zakwestionowanie twierdzenia Sądu – zgodnie z którym Rada nie mogła stwierdzić dokonywania przeładunku przez Chin Haur – w następstwie którego Sąd uwzględnił skargę i stwierdził częściową nieważność spornego rozporządzenia. Zarzuty te pokrywają się w znacznym stopniu i mogą w istocie zostać podzielone na trzy grupy.

38 Po pierwsze, Maxcom, Rada i Komisja podnoszą w istocie, że Sąd wielokrotnie naruszył prawo przy stosowaniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Po drugie, Rada i Komisja zarzucają, że zaskarżony wyrok zawiera niepełne i sprzeczne uzasadnienie. Rada podnosi również, że Sąd wypaczył okoliczności faktyczne, które zostały poddane jego ocenie. Po trzecie, Komisja utrzymuje, że Sąd naruszył jej prawa procesowe.

Argumentacja stron

39 Pierwsza grupa zarzutów odnosi się do pkt 95 i 105 zaskarżonego wyroku. Maxcom, Rada i Komisja uważają w istocie, że w punktach tych Sąd naruszył prawo, gdyż nie zastosował w prawidłowy sposób art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

40 W pierwszej kolejności Maxcom i Komisja zarzucają Sądowi, że orzekł, iż Rada nie mogła wyciągnąć wniosku o dokonywaniu przeładunków przez Chin Haur na podstawie twierdzenia, iż przedsiębiorstwo to nie było prawdziwym indonezyjskim producentem rowerów i że nie dokonywało ono operacji montażu przekraczających próg wyznaczony w art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Tymczasem, po pierwsze, zdaniem Maxcomu w okolicznościach takich, jak rozpatrywane w niniejszej sprawie, w której Chin Haur dokonała przywozu części pochodzących z Chin i wywozu rowerów do Unii bez wykazania, że jest ona producentem lub że jej operacje montażowe przekraczają próg wyznaczony w art. 13 ust. 2 tego rozporządzenia, można wywnioskować istnienie operacji przeładunku. Po drugie, Maxcom uważa, że Sąd „nagrodził" Chin Haur za dostarczenie niepełnych, sprzecznych i nieweryfikowalnych informacji. Po trzecie, Maxcom zauważa, że ocena Sądu nie jest zgodna ani z celem rozporządzenia podstawowego, ani z utrwalonym orzecznictwem Trybunału, zgodnie z którym instytucje Unii, którym powierzono prowadzenie dochodzeń antydumpingowych i przyjęcie środków antydumpingowych (zwane dalej „instytucjami Unii") korzystają z szerokiego zakresu swobodnego uznania w ramach dochodzeń antydumpingowych.

41 W drugiej kolejności Rada i Komisja twierdzą, że Sąd błędnie wymagał, aby instytucje Unii wykazały, że każdy producent eksportujący w kraju objętym dochodzeniem dokonuje przeładunku, powodując zatem odwrócenie ciężaru dowodu. Po pierwsze, art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego nakazuje bowiem instytucjom Unii dokonanie analizy na szczeblu kraju, a nie indywidualnych importerów, gdyż ta ostatnia analiza należy do producentów eksportujących. Po drugie, taka wykładnia pozbawiłaby zupełnie znaczenia art. 13 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Po trzecie, Sąd pomylił pojęcie „praktyka obchodzenia" z jednym z jej przejawów, mianowicie przeładunkiem. Po czwarte, wymóg stwierdzenia indywidualnego przeładunku byłby niezgodny z orzecznictwem Trybunału, zgodnie z którym instytucje Unii dysponują szerokim zakresem uznania w celu wykazania występowania praktyk obchodzenia. Po piąte, Sąd w ramach oceny podniesionych przed nim poszczególnych zarzutów nieważności przyjął wyraźnie sprzeczne wykładnie pojęcia „praktyki obchodzenia".

42 W trzeciej kolejności Maxcom, Rada i Komisja twierdzą, że jakkolwiek wnioski Rady dotyczące występowania przeładunku byłyby błędne, to jednak stwierdzenie nieważności spornego rozporządzenia nie jest uzasadnione. Zdaniem bowiem Maxcomu, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału naruszenie prawa uzasadnia stwierdzenie nieważności odnośnego aktu wyłącznie wtedy, gdy w braku takiego naruszenia wynik ogólnej oceny byłby różny. Ponadto Rada i Komisja podkreślają, że zaskarżony wyrok kwestionuje motyw 62 tego rozporządzenia, który dotyczy

w szczególności Chin Haur. Tymczasem z motywów 63 i 64 tego rozporządzenia wynikałoby, że stwierdzenie występowania przeładunku w Indonezji nie jest oparte wyłącznie na ustaleniu, zgodnie z którym Chin Haur dokonywała takiego przeładunku. W związku z tym Komisja twierdzi, że nawet jeśli Rada naruszyła prawo, twierdząc, że Chin Haur brała udział w przeładunku, mogła ona w uzasadniony sposób uznać, na podstawie dowodów dotyczących innych indonezyjskich producentów eksportujących oraz zmiany struktury handlu, że przeładunek miał miejsce w Indonezji.

43 Chin Haur kwestionuje te argumenty.

44 Na wstępie Chin Haur podnosi, że w zakresie, w jakim argumenty Maxcomu, Rady i Komisji kwestionują wniosek Sądu, zgodnie z którym brak jest wystarczających dowodów na dokonywanie przez nią przeładunku, argumenty te dotyczą oceny w ustaleniach faktycznych dokonanej przez Sąd i powinny być zatem odrzucone jako niedopuszczalne.

45 Chin Haur w pierwszej kolejności twierdzi, że Maxcom, Rada i Komisja błędnie odczytują zakres wniosków Sądu. Po pierwsze, w zaskarżonym wyroku Sąd ograniczył się do stwierdzenia, że ciężar dowodu na dokonywanie przeładunku spoczywa na instytucjach Unii, i uwagi, że w niniejszym przypadku instytucje te nie wywiązały się z tego obowiązku przedstawienia dowodu. Rada i Komisja próbują obejść tę zasadę procesową, dokonując rozróżnienia między oceną praktyk obchodzenia na szczeblu kraju, w zakresie którego ciężar dowodu spoczywa na Radzie, oraz na poziomie eksportera, w przypadku którego ciężar dowodu spoczywa na samym eksporterze. Takie działanie byłoby w niniejszym przypadku pozbawione znaczenia, gdyż sama Rada połączyła obydwie analizy w spornym rozporządzeniu.

46 Po drugie, Chin Haur podnosi, że wbrew temu, co twierdzą Rada i Komisja, Sąd nie orzekł, iż instytucje Unii powinny wykazać, że każdy indywidualny producent eksportujący dokonuje przeładunku. Sąd wymagał jedynie, aby instytucje przedstawiły dowód na poparcie ich twierdzeń, to znaczy, że rowery są przewożone przez Indonezję, ponieważ rowery wywożone przez Chin Haur są przedmiotem przeładunku.

47 Po trzecie, Chin Haur jest zdania, że o ile Trybunał orzekł w wyroku z dnia 4 września 2014 r., Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154), że w przypadku braku współpracy instytucje Unii są uprawnione do oparcia się na zbiorze zgodnych poszlak, to w niniejszym przypadku instytucje Unii nie dysponowały takim zbiorem zgodnych poszlak dotyczących występowania przeładunku.

48 Po czwarte, Chin Haur podnosi, że twierdzenie, zgodnie z którym Sąd pomylił pojęcie „praktyki obchodzenia" z jednym z jej przejawów, mianowicie przeładunkiem, jest pozbawione sensu. Jeżeli Sąd stwierdził nieważność spornego rozporządzenia z uwagi na fakt, że instytucje nie wykazały występowania przeładunku, to jest tak, ponieważ przeładunek jest jedyną praktyką obchodzenia, która zdaniem rzeczonych instytucji występowała w Indonezji.

49 W drugiej kolejności Chin Haur uważa, że Sąd mógł zasadnie stwierdzić nieważność spornego rozporządzenia z uwagi na to, że Rada nie ustaliła w ważny sposób występowania operacji przeładunku, których miałaby dokonywać Chin Haur. Wbrew bowiem temu, co twierdzą Maxcom, Rada i Komisja, Rada nie stwierdziła nigdzie w spornym rozporządzeniu, że indonezyjscy producenci inni niż Chin Haur dokonywali przeładunku. Jedyne twierdzenie zawarte w spornym rozporządzeniu stanowi, że niektórzy z tych producentów, reprezentujący niewielką część całkowitej produkcji rowerów nie współpracowali. W świetle orzecznictwa Trybunału nic nie upoważniało Rady i Komisji do stwierdzenia występowania przeładunku wyłącznie w oparciu o sam brak współpracy ze strony indywidualnych producentów eksportujących.

Ocena Trybunału

W przedmiocie dopuszczalności

50 Należy przypomnieć, że z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, że nie jest on właściwy do dokonywania ustaleń faktycznych ani też co do zasady nie jest uprawniony do oceny dowodów, na których Sąd oparł swoje ustalenia. Jeśli zatem dowody te uzyskano w prawidłowy sposób przy poszanowaniu ogólnych zasad prawa i wymogów proceduralnych dotyczących ciężaru dowodu i postępowania dowodowego, wyłącznie do Sądu należy ocena, jaką wagę należy przywiązywać do przedstawionych mu dowodów. Dlatego z wyłączeniem przypadków przeinaczenia tych dowodów ocena ta nie stanowi zagadnienia prawnego, które jako takie jest poddane kontroli Trybunału.

51 Jednakże zarzucane naruszenie zasad obowiązujących w odniesieniu do dowodów stanowi kwestię prawną, która jest dopuszczalna na etapie odwołania (wyrok z dnia 10 lipca 2008 r., Bertelsmann i Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, pkt 44).

52 Tymczasem w argumentach, które powołują one na poparcie rozważanej grupy zarzutów Maxcom, Rada i Komisja zarzucają w istocie Sądowi, że naruszył zasady dotyczące ciężaru dowodu, a także wymaganych standardów dowodu w celu wykazania występowania praktyki obchodzenia zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Zatem argument, który Chin Haur opiera na niedopuszczalności tej grupy zarzutów, nie może zostać uwzględniony.

Co do istoty

– Uwagi wstępne

53 Argumenty podniesione przez Maxcom, Radę i Komisję w ramach pierwszej grupy zarzutów dotyczą wszystkie kwestii ciężaru dowodu oraz wymaganych standardów dowodu w zakresie praktyk obchodzenia, w sytuacji gdy część zainteresowanych producentów eksportujących nie współpracowała w dochodzeniu lub współpracowała w niewystarczający sposób.

54 W tym względzie należy przede wszystkim przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału w dziedzinie wspólnej polityki handlowej, a w szczególności w dziedzinie środków ochrony handlowej, instytucje unijne dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania ze względu na złożoność sytuacji gospodarczych, politycznych i prawnych, których oceny muszą dokonać. Jeżeli chodzi o kontrolę sądową takiej oceny, to musi ona ograniczać się do weryfikacji poszanowania zasad proceduralnych, prawidłowości ustaleń okoliczności faktycznych będących podstawą zaskarżonych decyzji, braku oczywistych błędów w ocenie tych okoliczności faktycznych oraz braku nadużycia władzy (zob. wyrok z dnia 16 lutego 2012 r., Rada i Komisja/Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP, C-191/09 P i C-200/09 P, EU:C:2012:78, pkt 63 i przytoczone tam orzecznictwo).

55 Następnie, jeśli chodzi o ciężar dowodu na występowanie obchodzenia, to zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, dla wykazania występowania praktyk obchodzenia środków antydumpingowych konieczne jest spełnienie czterech przesłanek. Po pierwsze, konieczna jest zmiana struktury handlu między państwami trzecimi a Unią lub między poszczególnymi przedsiębiorcami w kraju, którego dotyczy środek, a Unią. Po drugie, zmiana ta ma wynikać z praktyki, procesu lub prac niemających racjonalnych przyczyn ani ekonomicznego uzasadnienia, poza nałożonym cłem. Po trzecie, muszą występować okoliczności wskazujące, że przemysł Unii poniósł szkodę lub że skutki naprawcze cła antydumpingowego zostały osłabione. Po czwarte, muszą istnieć dowody na występowanie dumpingu.

56 Zgodnie z art. 13 ust. 3 tego rozporządzenia do Komisji należy wszczęcie dochodzenia na podstawie dowodów, które już na pierwszy rzut oka wskazują na występowanie praktyki obejścia. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału przepis ten ustanawia zasadę, zgodnie z którą ciężar dowodu zaistnienia obejścia środków antydumpingowych ciąży na instytucjach Unii (zob. podobnie wyrok z dnia 4 września 2014 r., Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, pkt 35).

57 Ponadto z brzmienia i systematyki art. 13 rozporządzenia podstawowego wynika, że w celu wykazania wystąpienia praktyki obchodzenia instytucje te powinny dokonać ogólnej analizy w odniesieniu do całego państwa trzeciego objętego dochodzeniem dotyczącym obchodzenia. Natomiast nie należy do nich, w celu wykazania takiego obchodzenia, dokonywanie analizy sytuacji każdego indywidualnego producenta eksportującego, gdyż analiza ta powinna być dokonana przez tychże producentów eksportujących w ramach wniosków złożonych zgodnie z art. 13 ust. 4 tego rozporządzenia.

58 Artykuł 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego stanowi, że jeżeli występowanie praktyk obchodzenia środków antydumpingowych zostanie wykazane, środki te mogą zostać rozszerzone na przywóz podobnych produktów z państw trzecich. Ponadto art. 13 ust. 4 tego rozporządzenia przewiduje, że producenci eksportujący z siedzibą w tym państwie mogą uzyskać zwolnienia, jeżeli złożyli wniosek w tym zakresie, nie są powiązani z producentem eksportującym objętym tymi środkami i jeżeli przedstawili dowód, że nie stosują praktyk polegających na obchodzeniu środków. Przepis ten stanowi, że wnioski o zwolnienie powinny być należycie uzasadnione.

59 Jak zauważają zatem Rada i Komisja, zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego twierdzenie o występowaniu obchodzenia środków antydumpingowych jest wykazane przez instytucje Unii dla całego odnośnego państwa trzeciego, a do każdego indywidualnego producenta eksportującego należy wykazanie, że jego szczególna sytuacja uzasadnia przyznanie zwolnienia na podstawie art. 13 ust. 4 tego rozporządzenia.

60 Wreszcie, jeżeli chodzi o wymagany standard dowodu w celu wykazania występowania obchodzenia w sytuacji niedostatecznej współpracy lub braku współpracy ze strony części producentów eksportujących, należy przypomnieć, że żaden przepis rozporządzenia podstawowego nie przyznaje Komisji w ramach dochodzenia w sprawie występowania obchodzenia, uprawnienia pozwalającego zobowiązać producentów lub eksporterów, których dotyczy skarga, do udziału w dochodzeniu lub przekazania informacji. Komisja jest zatem uzależniona od dobrowolnej współpracy zainteresowanych stron w celu uzyskania niezbędnych jej informacji (wyrok z dnia 4 września 2014 r., Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, pkt 32).

61 Z tego powodu prawodawca Unii przewidział w art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, że jeżeli zainteresowana strona odmawia dostępu lub w inny sposób nie zapewnia niezbędnych informacji w terminach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu albo znacznie utrudnia postępowanie, ustalenia tymczasowe lub ostateczne, pozytywne bądź negatywne, mogą zostać dokonane w oparciu o dostępne fakty (wyrok z dnia 4 września 2014 r., Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, pkt 33).

62 Ponadto art. 18 ust. 6 tego rozporządzenia stanowi, że jeżeli zainteresowana strona nie współpracuje lub współpracuje częściowo, uniemożliwiając ujawnienie istotnych informacji, wynik może być dla strony mniej korzystny, niż gdyby współpracowała.

63 W sytuacji charakteryzującej się całkowitym brakiem współpracy producentów eksportujących Trybunał orzekł, że jakkolwiek rozporządzenie podstawowe, a w szczególności jego art. 13 ust. 3 wprowadza zasadę, zgodnie z którą ciężar dowodu zaistnienia obejścia środków antydumpingowych ciąży na instytucjach Unii, to art. 18 ust. 1 i 6 tego rozporządzenia zmierza po prostu do uelastycznienia rzeczonego ciężaru dowodu, stanowiąc, że instytucje te mogą oprzeć wnioski dochodzenia dotyczącego obejścia środków antydumpingowych na dostępnych danych oraz że strony,

które w nim nie uczestniczyły, ryzykują tym, że znajdą się w mniej korzystnej sytuacji w porównaniu z sytuacją, gdyby współpracowały w tymże dochodzeniu (zob. podobnie wyrok z dnia 4 września 2014 r., Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, pkt 35).

64 Trybunał stwierdził ponadto w tym zakresie, że z art. 18 rozporządzenia podstawowego wynika, że prawodawca Unii nie zamierzał ustanawiać domniemania prawnego pozwalającego wywieść bezpośrednio z braku współpracy zainteresowanych stron istnienie obejścia, a tym samym zwalniającego instytucje Unii z wymogu dostarczenia dowodu. Jednakże z uwagi na możliwość dokonania ustaleń, nawet ostatecznych, w oparciu o dostępne fakty, oraz traktowania strony, która nie współpracuje lub współpracuje jedynie częściowo, w sposób mniej korzystny niż w przypadku, gdyby strona ta współpracowała, oczywiste jest również, że instytucje Unii są uprawnione do oparcia się na zbiorze zgodnych poszlak, pozwalających na stwierdzenie istnienia obejścia środków antydumpingowych w rozumieniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego (wyrok z dnia 4 września 2014 r., Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, pkt 36).

65 Każde inne rozwiązanie groziłoby osłabieniem skuteczności środków obrony handlowej Unii za każdym razem, gdy instytucje Unii spotykałyby się z odmową współpracy w ramach dochodzenia zmierzającego do ustalenia zaistnienia obejścia środków antydumpingowych (wyrok z dnia 4 września 2014 r., Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, pkt 37).

66 W niniejszym przypadku brak współpracy nie dotyczy ogółu, lecz jedynie części producentów eksportujących. Tymczasem, z jednej strony, treść art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego nie sprzeciwia się temu, aby instytucje Unii stwierdziły występowanie obchodzenia środków antydumpingowych, opierając się na zbiorze zgodnych poszlak, w sytuacji gdy producenci eksportujący stanowiący znaczącą część przywozu produktu objętego postępowaniem do Unii nie współpracowali lub współpracowali w niedostatecznym zakresie w dochodzeniu. Z drugiej strony, konieczność zagwarantowania skuteczności środków ochrony handlowej uzasadnia również w okolicznościach takich jak w niniejszym przypadku, że rzeczone instytucje są uprawnione do oparcia się na zbiorze zgodnych poszlak, pozwalających na stwierdzenie istnienia obejścia środków antydumpingowych w rozumieniu tego przepisu.

67 O ile instytucje Unii są upoważnione do oparcia się na takim zbiorze zgodnych poszlak, to jednak, zgodnie z art. 13 ust. 1 i 3 rozporządzenia podstawowego, poszlaki te mają zmierzać do wykazania, że spełnione są cztery przesłanki, o których mowa w pkt 55 niniejszego wyroku. Jeśli chodzi zatem o drugą z tych przesłanek, instytucje te powinny dysponować elementami mogącymi służyć wykazaniu, że zmiana struktury handlu wynika z praktyki, procesu lub prac niemających racjonalnych przyczyn ani ekonomicznego uzasadnienia, poza nałożonym cłem.

– W przedmiocie naruszenia prawa przy stosowaniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego

68 To w świetle powyższych uwag należy określić, czy jak twierdzą Maxcom, Rada i Komisja, tok rozumowania Sądu narusza prawo przy stosowaniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, gdy orzekł on w pkt 105 zaskarżonego wyroku, że Rada nie mogła stwierdzić, że Chin Haur dokonywała przeładunku, i w rezultacie uwzględnił skargę o stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 i 3 spornego rozporządzenia w zakresie, w jakim dotyczy on tej spółki.

69 W istocie Maxcom, Rada i Komisja podnoszą, po pierwsze, że wbrew temu, co stwierdził Sąd, Rada mogła słusznie wywnioskować występowanie takiego przeładunku w oparciu o ustalenie, że Chin Haur nie była prawdziwym indonezyjskim producentem rowerów i że nie dokonywała ona operacji montażu przekraczających próg wyznaczony w art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Po drugie, zarzucają one Sądowi, że wymagał on od instytucji Unii, aby wykazały, że każdy producent eksportujący w kraju

objętym dochodzeniem dokonuje przeładunku, powodując zatem odwrócenie ciężaru dowodu. Po trzecie, twierdzą one, że nawet jeśli ustalenia Rady dotyczące występowania przeładunku były błędne, to jednak stwierdzenie nieważności spornego rozporządzenia nie było uzasadnione.

70 W argumentach tych Maxcom, Rada i Komisja kwestionują tok rozumowania Sądu w pkt 95–105 zaskarżonego wyroku. Sąd orzekł w nich, że Rada nie dysponowała wystarczającymi wskazówkami, aby stwierdzić w motywie 62 spornego rozporządzenia, że Chin Haur nie posiadała wystarczającego wyposażenia, które uzasadniałoby wielkość jej wywozu do Unii i w związku z tym dokonywała ona przeładunku. Wniosek ten jest oparty na dwóch ustaleniach. Po pierwsze, Sąd w pkt 96–102 przeprowadził pogłębioną analizę wskazówek, którymi dysponowała Rada, i stwierdził w jej wyniku, że wskazówki te nie wykazują występowania przeładunku. Po drugie, w pkt 103 tego wyroku Sąd orzekł, że Rada opiera swoje rozumowanie również na fakcie, że Chin Haur nie przedstawiła dowodów mogących wykazać, że była ona indonezyjskim producentem lub że spełniała kryteria przewidziane w art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Tymczasem zdaniem Sądu nie może z tego wynikać, że Chin Haur dokonywała przeładunku.

71 W pierwszej kolejności, w odniesieniu do argumentu dotyczącego wymogu indywidualnej analizy operacji przeładunku, który należy zbadać na wstępie, z poprzedniego punktu niniejszego wyroku wynika, że częściowe stwierdzenie nieważności orzeczone przez Sąd jest oparte na stwierdzeniu błędu w motywie 62 spornego rozporządzenia dotyczącym w szczególności operacji przeładunku dokonywanych przez Chin Haur. Tenże motyw 62 jest zawarty w części tego rozporządzenia zatytułowanej „przeładunek”, poświęconej drugiej z czterech przesłanek opisanych w pkt 55 niniejszego wyroku.

72 W części tej Rada stwierdziła na wstępie, w motywie 61 spornego rozporządzenia, że dla trzech z czterech początkowo współpracujących przedsiębiorstw dochodzenie nie wykazało przeprowadzenia przeładunku. Następnie w motywie 62 tego rozporządzenia Rada uznała, że w przypadku czwartego przedsiębiorstwa, to znaczy Chin Haur, za uzasadnione uznano zastosowanie art. 18 rozporządzenia podstawowego. Rada stwierdziła ponadto, że dochodzenie wykazało, że przedsiębiorstwo to nie posiadało wystarczającego wyposażenia, które uzasadniałoby wielkość jego wywozu do Unii w okresie sprawozdawczym. Rada dodała, że wobec braku wszelkiego innego uzasadnienia – można wyciągnąć wniosek, że było ono zaangażowane w praktyki związane z obchodzeniem środków poprzez przeładunek. Wreszcie w motywie 64 spornego rozporządzenia Rada stwierdziła, że istnienie przeładunku produktów pochodzenia chińskiego w Indonezji zostało potwierdzone. W tym zakresie oparła się ona na twierdzeniu zawartym w motywie 58 tego rozporządzenia, dotyczącym występowania zmiany struktury handlu między Indonezją a Unią, na ustaleniach zawartych w motywie 62 spornego rozporządzenia dotyczących Chin Haur oraz na okoliczności, że nie wszyscy indonezyjscy producenci eksportujący zgłosili się i współpracowali.

73 Wobec tego, jak podkreślił rzecznik generalny w pkt 57 opinii, w celu wykazania, że druga z czterech przesłanek, o których mowa w pkt 55 niniejszego wyroku, była spełniona, Rada oparła się w szczególności na informacjach dotyczących Chin Haur, jako indywidualnego producenta eksportującego, w celu poparcia jej twierdzenia odnoszącego się do całej Indonezji.

74 W tej sytuacji należy zauważyć, podobnie jak czyni to Chin Haur, że Sąd, stwierdzając częściową nieważność spornego rozporządzenia z uwagi na nieprawidłowości występujące w motywie 62 spornego rozporządzenia, nie wymagał od instytucji Unii, aby wykazały, że każdy producent eksportujący dokonywał operacji przeładunku ani też nie odwrócił ciężaru dowodu. Sąd ograniczył się do uwzględnienia faktu, że stwierdzenie występowania przeładunku na szczeblu krajowym, zawarte w motywie 64 tego rozporządzenia, było w szczególności oparte na twierdzeniu dotyczącym Chin Haur, zawartym w motywie 62 tegoż rozporządzenia, uznając w sposób dorozumiany, że niezgodność z prawem tego pierwszego twierdzenia prowadzi do niezgodności z prawem tego drugiego.

75 Nie można w związku z tym uznać, że Sąd naruszył prawo w tym zakresie. W rezultacie niniejszy argument należy oddalić jako bezzasadny.

76 W drugiej kolejności, co się tyczy naruszeń prawa w zakresie ustalenia Sądu dotyczącego motywu 62 spornego rozporządzenia, należy zbadać, czy dwa ustalenia, o których mowa w pkt 70 niniejszego wyroku, na których oparł się Sąd przy przyjęciu tego wniosku, są wynikiem błędnego zastosowania art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

77 Po pierwsze, prawdą jest, że jak zauważa Sąd w pkt 103 zaskarżonego wyroku, z samego faktu, że Chin Haur nie przedstawiła dowodów, że była ona rzeczywiście indonezyjskim producentem rowerów lub że spełniała kryteria przewidziane w art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, nie może wynikać, że dokonywała ona przeładunku.

78 Jak wynika bowiem z pkt 64 i 67 niniejszego wyroku, nie istnieje żadne domniemanie prawne pozwalające na wyciągnięcie w bezpośredni sposób z braku współpracy zainteresowanej strony wniosku o występowaniu obchodzenia środków antydumpingowych, a instytucje Unii powinny dysponować elementami mogącymi służyć wykazaniu, że zmiana struktury handlu wynika z praktyki, procesu lub prac niemających racjonalnych przyczyn ani ekonomicznego uzasadnienia, poza nałożonym cłem.

79 W rezultacie nie można uznać, że wniosek Sądu zawarty w pkt 103 zaskarżonego wyroku narusza prawo.

80 Po drugie, co się tyczy twierdzenia Sądu dotyczącego wskazówek, którymi dysponowała Rada, z pkt 66 niniejszego wyroku wynika, że instytucja ta mogła w niniejszym przypadku oprzeć się na zbiorze zgodnych poszlak w celu stwierdzenia występowania w Indonezji praktyk obchodzenia w rozumieniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

81 Ponadto z tych samych względów jak przedstawione w pkt 63–66 niniejszego wyroku instytucje Unii, jak zauważył rzecznik generalny w pkt 78 opinii, mogą oprzeć się na zbiorze zgodnych poszlak w celu stwierdzenia występowania praktyk obchodzenia przez indywidualnego producenta eksportującego, który nie współpracował lub współpracował w niedostatecznym zakresie w dochodzeniu.

82 W niniejszym przypadku, ponieważ, jak wynika z pkt 86 zaskarżonego wyroku, bezsporne jest, że Chin Haur współpracowała w niedostatecznym zakresie w dochodzeniu, Rada mogła oprzeć się na zbiorze zgodnych poszlak w celu stwierdzenia stosowania praktyk obchodzenia przez to przedsiębiorstwo.

83 Tymczasem z pkt 96–102 zaskarżonego wyroku wynika, że na poparcie twierdzenia zawartego w motywie 62 spornego rozporządzenia Rada oparła się na określonych okolicznościach faktycznych ustalonych przez pracowników Komisji w ramach wizyty weryfikacyjnej w pomieszczeniach Chin Haur. W szczególności w pkt 97 tego wyroku Sąd przytacza następujące okoliczności: Chin Haur nie dysponowała urządzeniami koniecznymi do wyprodukowania wystarczającej liczby części w stosunku do zgłaszanej wielkości produkcji; niektóre urządzenia produkcyjne były nowe lub nie były prawdopodobnie używane w ostatnim czasie; Chin Haur nie posiadała ani urządzenia do wykrawania, ani maszyny spawalniczej; w ramach wizyty weryfikacyjnej nie było możliwe pokazanie surowców składających się na felgi z lekkich stopów oraz samych ram rowerów; w pomieszczeniach Chin Haur znajdowały się skrzynie z całymi rowerami zawierające wzmiankę „wyprodukowane w Indonezji”, przy czym chiński dostawca Chin Haur nie był wymieniony, oraz inne skrzynie z ramami rowerowymi bez wskazania pochodzenia; ramy widziane w pomieszczeniach Chin Haur były dostarczone przez dostawców i były już pokryte farbą; pracownicy Chin Haur nie byli w stanie podać wyjaśnień dotyczących procesu produkcji.

84 Sąd uznał jednak, że okoliczności te nie wskazywały, iż Chin Haur dokonywała przeładunku, przyznając przy tym w pkt 100 tego wyroku, że niektóre okoliczności, na przykład fakt, że chiński dostawca Chin Haur nie był nigdzie wymieniony lub że niektóre skrzynie zawierały ramy rowerowe bez wskazania

pochodzenia, przyczyniały się do powstania wątpliwości co do rzeczywistej działalności tej spółki, potwierdzonej ponadto faktem, że nie podała ona uzasadnienia dla danych liczbowych wyszczególnionych w formularzach dotyczących wyłączenia.

85 Jak zauważył rzecznik generalny w pkt 81 opinii, jakkolwiek Sąd posłużył się pojęciem „wskazówki", to odmówił przy tym Radzie możliwości oparcia jej wniosku na zbiorze zgodnych poszlak i wymagał, aby instytucja ta przedstawiła bezpośredni dowód, że Chin Haur rzeczywiście dokonywała przeładunku, w sprzeczności z wymaganym standardem dowodu w celu wykazania występowania praktyk obchodzenia w przypadku braku współpracy ze strony producentów eksportujących.

86 Wynika stąd, że Sąd naruszył prawo, gdy orzekł w pkt 104 i 105 zaskarżonego wyroku, że Rada nie mogła stwierdzić dokonywania przeładunku przez Chin Haur i w konsekwencji uwzględnił skargę, stwierdzając nieważność art. 1 ust. 1 i 3 spornego rozporządzenia w zakresie, w jakim dotyczy on tej spółki.

87 W związku z powyższym należy uwzględnić pierwszą grupę zarzutów.

88 W świetle powyższych uwag należy uchylić zaskarżony wyrok, bez konieczności badania innych argumentów i zarzutów powołanych w ramach niniejszej grupy zarzutów lub pozostałych grup zarzutów.

W przedmiocie skargi do Sądu

89 Zgodnie z art. 61 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w przypadku uchylenia orzeczenia Sądu Trybunał może wydać orzeczenie ostateczne w sprawie, jeśli stan postępowania na to pozwala. Sytuacja taka ma miejsce w niniejszej sprawie.

90 W zakresie, w jakim, jak wynika w szczególności z pkt 86 niniejszego wyroku, analiza Sądu dotycząca drugiej części pierwszego zarzutu podniesionego w pierwszej instancji narusza prawo, należy zbadać trzy argumenty powołane przez Chin Haur w ramach tej części.

91 Muszą być one zbadane w świetle orzecznictwa Trybunału przypomnianego w pkt 54 niniejszego wyroku, zgodnie z którym sądowa kontrola ogranicza się do weryfikacji poszanowania zasad proceduralnych, prawidłowości ustaleń okoliczności faktycznych będących podstawą zaskarżonych decyzji, braku oczywistego błędu w ocenie tych okoliczności faktycznych oraz braku nadużycia władzy.

92 Pierwszy argument podniesiony przed Sądem przez Chin Haur jest argumentem, w oparciu o który Sąd błędnie uwzględnił drugą część pierwszego zarzutu. W jego ramach Chin Haur twierdziła, że Rada popełniła błąd w ocenie, twierdząc w motywie 62 spornego rozporządzenia, że spółka ta nie posiadała wystarczającego wyposażenia, które uzasadniałoby wielkość jej wywozu do Unii.

93 W tym względzie należy przypomnieć, że jak wynika z uwag przedstawionych w pkt 55–66 oraz 81 i 82 niniejszego wyroku w rozważnej sprawie ciężar dowodu spoczywający na instytucjach Unii został uelastyczniony i mogły one zatem oprzeć się na zbiorze zgodnych poszlak w celu wykazania, że Chin Haur brała udział w praktykach obchodzenia, w szczególności poprzez przeładunek.

94 Tymczasem, po pierwsze, z okoliczności faktycznych uwzględnionych przez Sąd, w szczególności w pkt 97 i 100 zaskarżonego wyroku, wynika, że szereg wskazówek uzasadniało wątpliwości, jakie miała Rada co do rzeczywistej działalności Chin Haur. Zostały one przypomniane w pkt 83 i 84 niniejszego wyroku. Po drugie, jak wynika z pkt 118 zaskarżonego wyroku, nie ulega wątpliwości, że Chin Haur dokonała wywozu znacznej ilości rowerów do Unii, przy czym nie mogła wykazać ich pochodzenia.

95 W tej sytuacji należy stwierdzić, że Rada dysponowała zbiorem zgodnych poszlak pozwalających jej stwierdzić bez popełnienia oczywistego błędu w ocenie, że Chin Haur dokonywała przeładunku.

96 Wynika stąd, że pierwszy argument drugiej części pierwszego zarzutu należy oddalić jako bezzasadny.

97 W ramach drugiego argumentu Chin Haur podnosi, że Rada naruszyła prawo, uznając, iż miał miejsce przeładunek wyłącznie na podstawie zmiany struktury handlu. Ponadto Rada nie wykazała związku przyczynowego między tymi działaniami a zarzucaną zmianą struktury handlu.

98 W tym względzie należy, po pierwsze, zauważyć, że z motywu 64 spornego rozporządzenia wynika, że Rada nie przyjęła wniosku co do występowania przeładunku wyłącznie na podstawie zmiany struktury handlu między Indonezją a Unią. W motywie tym, podkreśliwszy występowanie takiej zmiany, Rada stwierdziła, że w celu uznania, iż występowanie przeładunku w Indonezji było wykazane, oparła się ona, po pierwsze, na ustaleniach dotyczących Chin Haur, a po wtóre, na braku współpracy ze strony niektórych indonezyjskich producentów eksportujących. Działając w ten sposób, wyciągnęła ona wnioski z twierdzeń zawartych w motywach 62 i 63 tego rozporządzenia, jak świadczy o tym użycie zwrotu „w związku z tym", który rozpoczyna motyw 64 tegoż rozporządzenia.

99 Tymczasem, jak wynika z pkt 95 niniejszego wyroku, twierdzenia dotyczące Chin Haur nie zawierają żadnego oczywistego błędu w ocenie.

100 W tej sytuacji należy uznać, że Rada dysponowała wystarczającą ilością zgodnych poszlak, zgodnie z uwagami przedstawionymi w pkt 55–66 oraz 81 i 82 niniejszego wyroku, aby stwierdzić występowanie przeładunku w Indonezji, oraz nie naruszyła ona prawa ani nie popełniła oczywistego błędu w ocenie w tym względzie.

101 Po drugie, co się tyczy argumentu dotyczącego naruszenia popełnionego przez Radę w zakresie, w jakim nie wykazała ona związku przyczynowego między przeładunkiem a zmianą struktury handlu, wystarczy zauważyć, że Rada wykazała w motywach 58, 64 i 92 spornego rozporządzenia występowanie zmiany struktury handlu między Indonezją a Unią, występowanie praktyk obchodzenia w Indonezji, a także brak ekonomicznego uzasadnienia, poza nałożonym cłem antydumpingowym.

102 Należy stwierdzić, że w celu wykazania takiego braku ekonomicznego uzasadnienia Rada bada zasadniczo, czy istnieje wiarygodne alternatywne wyjaśnienie dla zmiany struktury handlu i praktyk obchodzenia, co sprowadza się w praktyce do sprawdzenia, czy występują okoliczności mogące uniemożliwiać wykazanie związku przyczynowego między taką zmianą a praktykami obchodzenia.

103 Tymczasem należy zauważyć, że Sąd nie naruszył prawa, oddalając w ramach pierwszej części pierwszego zarzutu w pkt 53–70 zaskarżonego wyroku argumenty Chin Haur dotyczące, po pierwsze, twierdzenia Rady co do zmiany struktury handlu, a po drugie, faktu, że Rada pominęła alternatywne wyjaśnienia w zakresie praktyk obchodzenia. Ponadto w pkt 100 niniejszego wyroku orzeczono, że twierdzenie dotyczące występowania praktyk obchodzenia nie zawierało żadnego oczywistego błędu w ocenie. W tej sytuacji należy uznać, ze Rada wykazała związek przyczynowy między przeładunkiem a zmianą struktury handlu między Indonezją a Unią.

104 W każdym razie, jak zauważył rzecznik generalny w pkt 122 opinii, twierdzenia Chin Haur, zgodnie z którymi zmiana struktury handlu mogła wynikać ze wzrostu zdolności produkcyjnych w Indonezji, skierowania chińskiego wywozu do innych państw Azji, lub faktu, że producenci z innych państw Azji takich jak Indonezja skorzystali ze zmniejszenia chińskiego eksportu do Unii w celu zwiększenia ich udziału w rynku nie są poparte żadnymi dowodami.

105 W rezultacie należy oddalić jako bezzasadny drugi argument w ramach drugiej części zarzutu pierwszego podniesionego w pierwszej instancji.

106 W odniesieniu do trzeciego argumentu w ramach tego zarzutu Chin Haur uważa, że w braku jakiegokolwiek dowodu przedstawione informacje powinny były stanowić dostępne fakty w rozumieniu art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

107 W tym względzie należy zauważyć, po pierwsze, że jak wskazał Sąd w szczególności w pkt 86 i 142 zaskarżonego wyroku, informacje przedstawione przez Chin Haur były niepełne, sprzeczne i niemożliwe do sprawdzenia. Po wtóre, z pkt 95 i 100 niniejszego wyroku wynika, że Rada dysponowała wystarczającą ilością wskazówek, aby stwierdzić występowanie przeładunku.

108 Wynika stąd, że należy oddalić trzeci argument drugiej części pierwszego zarzutu podniesionego w pierwszej instancji oraz skargę w całości jako bezzasadne.

W przedmiocie kosztów

109 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, jeżeli odwołanie jest zasadne i Trybunał wydaje orzeczenie kończące postępowanie w sprawie, rozstrzyga on również o kosztach. Zgodnie z art. 138 § 1 tego regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

110 Ponieważ Maxcom, Rada i Komisja wniosły o obciążenie Chin Haur kosztami postępowania, a spółka ta przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami postępowania, zarówno w postępowaniu w pierwszej instancji w sprawie T-412/13, jak i w ramach odwołania.

111 Zgodnie z art. 140 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem, mającym także zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, państwa członkowskie i instytucje interweniujące w sprawie pokrywają własne koszty.

112 W rezultacie Komisja pokrywa własne koszty poniesione w postępowaniach odwoławczych w sprawach C-247/15 P i C-259/15 P, a także w postępowaniu w pierwszej instancji w sprawie T-412/13. Natomiast w świetle przepisów cytowanych w pkt 109 niniejszego wyroku, ponieważ Komisja w sprawie C-253/15 P wniosła o obciążenie Chin Haur kosztami postępowania, a spółka ta przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami postępowania poniesionymi w ramach odwołania w sprawie C-253/15 P.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

1) **Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 19 marca 2015 r., Chin Haur Indonesia/Rada (T-412/13, EU:T:2015:163) zostaje uchylony.**

2) **Skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez Chin Haur Indonesia PT do Sądu Unii Europejskiej w sprawie T-412/13 zostaje oddalona.**

3) **Chin Haur Indonesia PT zostaje obciążona poza kosztami własnymi również kosztami poniesionymi przez Maxcom Ltd oraz Radę Unii Europejskiej zarówno w postępowaniu w pierwszej instancji w sprawie T-412/13, jak i w postępowaniach odwoławczych.**

4) **Chin Haur Indonesia PT zostaje obciążona kosztami postępowania poniesionymi przez Komisję Europejską w ramach odwołania w sprawie C-253/15 P.**

5) **Komisja Europejska pokrywa własne koszty poniesione w postępowaniach odwoławczych w sprawach C-247/15 P i C-259/15 P, a także w postępowaniu w pierwszej instancji w sprawie T-412/13.**

Podpisy